

Î N C H E I E R E

22 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Novac
Tatiana Vieru, Maria Ghervas

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ciumacenco Valentin,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ciumacenco Valentin către Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare ale RM privind constatarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de Ciumacenco Valentin, s-a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 ianuarie 2014 prin care acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

c o n s t a ț ă:

La data de 10 aprilie 2013 reclamantul Ciumacenco Valentin a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare privind contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat, că la data de 14.12.2011 a fost angajat în funcție de specialist principal al Direcției Analiză, Monitorizare și Evaluare a Politicilor în cadrul Ministerului Agriculturii și Industriei Alimentare, cu un salariu de 3 400 lei lunar. Pe perioada activității sale a dat dovadă de cunoștințe vaste în domeniul de activitate, îndeplinind corespunzător și eficient toate sarcinile încredințate.

Indică reclamantul că, la 21.01.2013 a susținut interviul de evaluare referitor la îndeplinirea obiectivelor individuale de activitate. Cu fișa de evaluare și calificativul "nesatisfăcător" acordat în urma interviului de evaluare, a luat cunoștință la 11.02.2013. Nefiind de acord cu rezultatele evaluării, a solicitat repetarea procedurii de evaluare, cu anexarea la cererea înaintată comentariile desfășurate pe marginea acestui fapt.

Totodată, la 13.02.2013 a depus către conducerea autorității publice o petiție, prin care a cerut examinarea desfășurării nivelului de realizare a sarcinilor prevăzute de fișa postului și criteriile de evaluare și a calificativului de evaluare stabilit. Prin răspunsul din 22.02.2013 i s-a comunicat că rezultatele evaluării pot fi contestate la conducătorul autorității publice în termen de trei zile lucrătoare de la data luării la cunoștință.

La 25.02.2013 reclamantul repetat a contestat fișa de evaluare a performanțelor profesionale în conformitate cu art. 85 a Hotărârii Guvernului nr. 201 din 11.03.2009. Prin răspunsul din 07.03.2013 i s-a refuzat în modificarea calificativului de evaluare acordat de către evaluator conform procedurii de evaluare.

Consideră reclamantul că, refuzul dat este unul neîntemeiat și ilegal. Pe parcursul activității reclamantul a îndeplinit obiective de rang superior ce ar fi de competența unui consultant principal, dînd dovadă de o capacitate sporită de cunoștințe în acest domeniu îndeplinind cu strictețe volumul de lucru acordat. Mai indică reclamantul că, pe parcursul activității s-a încadrat cu strictețe în prevederile art. 22, 23 a Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008, iar cele menționate de către pîrît privind calificativul acordat poartă un caracter pur declarativ și tendențios.

La 22.03.2013 reclamantul a fost înștiințat prin intermediul oficiului poștal, că în baza ordinului nr. 83-p din 19.03.2013 raporturile de serviciu au fost încetate începînd cu 20.03.2013 prin destituire, fiindu-i remis carnetul de muncă. Remarcă că, în perioada în care i s-a adus la cunoștință despre ordinul de destituire, reclamantul se afla în concediu medical.

Solicită reclamantul a considera refuzul de a modifica calificativul de evaluare a performanțelor profesionale pentru anul 2012 ca fiind neîntemeiat cu obligarea pîrîtlui de a modifica calificativul în "bine", anularea ordinului de destituire din funcție nr. 83-P din 19.03.2012, cu restabilirea în funcția deținută anterior, încasarea de la pîrît salariul restant pentru perioada absenței forțate de la lucru începînd cu 20.03.2013 și pînă la data emiterii hotărârii judecătorești și prejudiciul moral în mărime de 50 000 lei.

Reclamantul Ciumacenco Valentin a depus cerere de concretizare, prin care a solicitat încasarea de la pîrît salariul restant pentru perioada absenței forțate de la lucru începînd cu 20.03.2013 - octombrie 2013 în sumă de 26 568 lei, suma de 2 611,08 lei, ceea ce constituie 0,1 % pentru fiecare zi de întîrziere a plății salariale și cheltuielile de judecată în sumă de 2 500 lei.

Prin hotărârea judecătoreiei Buiucani mun. Chișinău din 21 ianuarie 2014 acțiunea în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ciumacenco Valentin către Ministerul Agriculturii și Industriei Alimentare ale RM privind constatarea actului administrativ a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2014, a fost respins apelul declarat de Ciumacenco Valentin și s-a menținut hotărârea Judecătoreiei Buiucani, mun. Chișinău din 21 ianuarie 2014.

La 05 august 2014, Ciumacenco Valentin a declarat recurs, în termen legal, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2014 și a hotărârii Judecătoreiei Buiucani din 21 ianuarie 2014, cu pronunțarea unei noi decizii prin care să fie admisă integral acțiunea.

În motivarea recursului, a indicat că nu este de acord cu hotărârile instanțelor de judecată, considerînd că acestea au încălcat normele de drept material și nu au elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

Consideră recurentul că, chiar dacă instanțele inferioare au făcut trimitere corectă la prevederile art. 64 alin. (1) lit. d) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.08, a făcut o interpretare eronată a acesteia, deoarece toate probele prezentate pe parcursul examinării cauzei determină faptul că la data de 19 martie 2013 careva act administrativ de demitere nu a existat.

Așadar indică că conform art. 16 alin. (1) al Legii Contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000,, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său recunoscut de lege, printr-un act administrativ și nu este mulțumit de răspunsul primit la cererea prealabilă sau nu a primit nici un răspuns în termenul prevăzut de lege, este în drept să sesizeze instanța de contencios administrativ competentă pentru anularea în tot sau în parte a actului respectiv și repararea pagubei cauzate.

De asemenea recurentul menționează că conform art. 17 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 - XIV din 10 februarie 2000, cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea unui drept pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, care curge de la data comunicării actului administrativ, în cazul în care legea nu prevede procedura prealabilă.

Sub acest aspect, menționează că despre rezultatele contestației a aflat în ziua externării din spital - 15 martie 2013, deoarece pe perioada 04.03.2013 - 05.03.2013 s-a aflat în regim ambulator, iar din 06.03.2013 - 15.03.2013 a fost spitalizat, dovezi anexate la materialele cauzei.

Consideră recurentul că în urma destituirii ilegale din funcția deținută a avut de suferit atât material cit și moral, solicitând instanței de recurs admiterea cererii și în partea încasării salariului restant și a prejudiciului moral.

În acest sens indică prevederile art. 10 lit.p) a Codului Muncii conform căreia angajatorul este obligat să repare prejudiciul material și cel moral cauzat salariaților în legătură cu îndeplinirea obligațiilor de muncă, în modul stabilit de prezentul cod și de alte acte normative.

Tot la acest capitol menționează prevederile alin. (1) art. 1422 Codului Civil potrivit căruia în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ciumacenco Valentin este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu dispoziția art.432 alin.(1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute

la art.432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că temeiurile recursului declarat nu se încadrează în prevederile art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, cauza fiind judecată cu respectarea normelor de drept material și procesual, astfel, recursul fiind vădit neîntemeiat.

Argumentele invocate de recurent în cererea de recurs că instanțele de judecată au interpretat în mod eronat legea și hotărârile emise sunt arbitrare și poartă un caracter declarativ nu pot fi reținute.

Dezacordul cu hotărârile instanțelor de judecată prin relatarea situației în viziunea recurentului, este inadmisibilă din considerentele că nu se încadrează în prevederile art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC și nu constituie temei de casare a acestora, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea lor dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Călăuzindu-se de art.440 CPC al RM, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433 CPC și anume la lit.a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, din considerentele menționate și avînd în vedere faptul că instanța de fond și instanța de apel au examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate și a aplicat corect normele de drept material, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Ciumacenco Valentin, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), 433 lit.a), art.440 alin.(1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Ciumacenco Valentin, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Novac

Judecătorii

Tatiana Vieru

Maria Ghervas